

Gullnál fyri roysnið

Hogni Mohr og Hannus Petersen finga fyrradagin handaða gullnál fyri roysnið, teir sýndu, tá teir herfyri bjargaðu 11 ára gamla Kjartani Festirstein

JOHN JOHANNESSEN

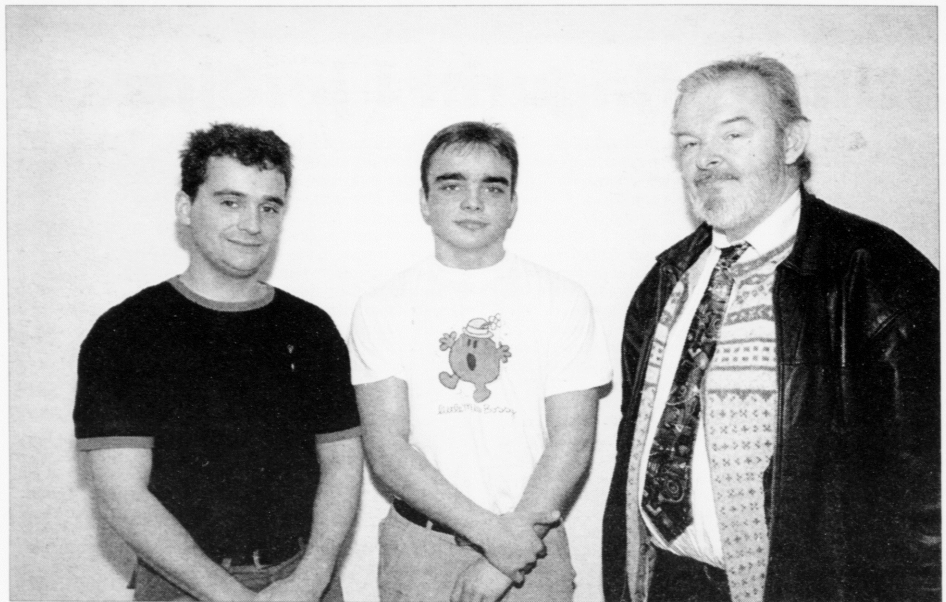
Illveður var tann dagin, tá ellivu ára gamla Kjartan Festirstein var so óheppin at detta á sjógv á veg heim til húsa á Argjum. Nógvi vindurin gjørdi, at Kjartan skjótt rak út frá landi, og mundi hann vera einar 70 metrar út frá Argjalandinum, tá bjargingarmenn hansara lupu á bláman.

Hannus og Hogni ivaðust onga løtu í at leypa á bláman í illveðrinum tann 9. september, hóast teir vistu, at

teir sjálvir settu lívið í vága. Teir skuldu bjarga hesum unga líninum, og tað gjørdi teir eisini.

Sum heiður fyri stóra bragdið, finga teir fyrradagin handaða gullnál frá Leif Eriki Niclasen, gullsmiði í Havn.

– Eg kann ikki lata vera við at hugsa um nakað, ið ikki hevur beinleiðis samband við hetta. Tit eru ungir og hava livað, sum øll onnur ung, í vanda fyri at doyggja í ferðsluni. Men deyðir eru tit ikki, og kan-

Hogni Mohr og Hannus Petersen finga gullnál frá Leif Eric Niclasen, gullsmiði ska var ein meining við júst setti nálinar á bringur teirra.

Mynd: Álvur Haraldsen

Landsstýrismenn finnast at embætismanni

Sjúkrahústjórin Jákup Mørkøre var mikudagin fyri atfinningum frá landsstýrismanninum Helenu Dam á Neystabø og Eyðun Eltør

NICLAS JOHANNESSEN

Útaliðni frá Jákupi Mørkøre, sjúkrahústjóra, í farnu viku í sambandi við dalkingina frá røntgendeildini á Landssjúkrahúsinum finga harðan kritikk í tinginum mikudagin.

Jenis av Rana, tingmaður fyri Miðflokkin, spurdi Helenu á Dam Neystabø, um hon tók undir við úttalilsunum hjá sjúkrahústjóranum, sum í farnu viku millum annað segði, at málið var blást upp í pressuni,

og at framkalliveskan ikki hevði skatt umhvørvið.

Helena Dam segði í sínum svari til Jenis av Rana, at tað hevði verið betri, um sjúkrahústjórin ikki úttalaði seg sum hann gjørdi. Hon visti á, at enn var ongin kanning gjord av, hvat árin hetta brot á lógina hevði havt við sær. Og tískil ber ikki til at koma við nakrari staðfesting hesum viðvíkjandi.

Eyðun Eltør, landsstýrismaður við umhvørvismálum um hendi, fanst somu-

leiðis at úttalilsunum hjá sjúkrahústjóranum. Hansara grundgevingar vóru tær somu sum hjá landsstýrismanninum við heilsu-málum.

Jenis av Rana fegnaðist um svarið frá teimum báðum landsstýrismanninum.

Onki var tó sagt um, at ónøgðin hjá landsstýrismanninum og ið hvussu er tí eina tingmanninum fer at fáa nakrar avleiðingar fyri sjúkrahústjóran.

Minni um Onnu Poulsen -Anna hjá Páll

Tað var komið at tólvta tíma, tá hesin dapri dagur rann upp, og vit, - ikki óvantað, finga boðini um at okkara góða Anna, - Anna hjá Páll, - var farin í harrans hendur.

Við sínum sjáldsama handaliga sum andaliga sinni, røði hon ímóti síni hörðu sjúku. Men strembanin gjørdist ov strævin fyri vælsignaðu góðu Onnu.

Vit royndu at krøkja okkum í vónina um, at møguliga fór vend at koma í, men so var ikki. Við deyðameini og á krossvegnum börust leiðir sundur. Vónirnar brustu, - røddin var tagnað.

Vit vóru mong sum vitjaðu Annu á 46 ára føðingardegi hennara 1. ólavsokudag í ár. Sum altíð andar heimið hjá Onnu og Páll av sælu og

blíðni fyri hvønn tann, ið har gongur at garði.

Fáeinir gestir vóru komnir, tá Anna í stívasta stási, men í seinra lagi, - helt hon, - kom niður av loftinum, ynskti okkum vælkomin og tók soleiðis til, „Ja leingi er at pynta brúður“. Hóðast hvøkkinn og yvaleyst kendi á sær, at nú var farið at nærkast teirri seinastu vøku nátt, vardi hon skansa, við sínum skilagóða lindi og vakra brosi.

Tað var komið fram á nátt, og Anna var á fótum til seinasta mann.

Eisini eg fór til Onnu at biðja góða nátt. Takkaði fyri kvæðið og bað Jesus verða hjá henni. - Hann veri eisini hjá tær, svaraði hon og hugdi upp. Brosið var milt, eyguni djúp, og tey vóru gløgg. Orðini vóru fá okkara millum,

men tey høvdu virði, virði, ið eg seint fari at gloyma. Hetta er seinastu ferð eg heilsaði hesari kvinnu.

Trúfesti eyðkendi Onnu. Rættfugsin og greið í sínum metingum. Vitug, høvisk og prúð í síni framkomu. Í mannfjöld var hon talandi og hon var skemtingarsom. Útspilling hevði hon lítið um at siga. - Gjørdist ofta tá hugsin. - Ja og nei kundi hon svara við „tøgn“. Tey eru fá, ið kunnu tað.

Góði Gunnar, Aksel Eli og Erlend. Tó jarðarlívið gjørist stutt hjá mammu, veit eg, at hon hevur vart um tykkum. Givið tykkum gott kjølfeiti og við Guds megi at kunna ganga fram.

Eisini ynski eg tær, Páll, at tú verður við

Guds hjálp forur at bera ta byrðu, sum í hendur tínar hevur verið lagt. Megi at verja um síðuliga synir tínar og vísa teimum fram á enn ókendar gøtur.

Tað er sálarstyrki og trygd fyri avvarðandi, at ein so stillfór dóttir, kona og mamma kann hava givið so nógv uttan at vita av.

Hetta prógvaði fjøldin, ið fylgdi Annu á leiðar-enda.

Kirkjugarðurin er slættur og ábert á flestu ættum. Men við eysturhornið er vallaður garður. Við fótalagið og í skjóli av hesum flaggardi hvílir góða Anna.

„Minnini liva“

Harrin styrkið tykkum ið varda av. Sverri

